

нарича не единъ път „человѣколюбиви владетель“, когото иска да предразположи да признае българското племе за отдѣлна народностъ въ държавата.

Въ държането на Раковски къмъ турското правителство най-добре изпъкватъ неговитѣ качества на голѣмъ дипломатъ, на реаленъ политикъ. Каква разлика между непримиримия, безпощадния къмъ турската властъ Раковски отъ „Предвѣстникъ Горскаго пѣтника“ и смирения, готовъ на всѣкакви компромиси, ако тѣ биха могли да бѣдатъ отъ полза за родината му, Раковски отъ „Българска Дневница“ и „Дунавски Лебедъ“! Но когато се изпаряватъ като сапуненъ мѣхуръ надеждитѣ за даване човѣшки и граждански права, очакванията за улеснение разрешението на църковния въпросъ, Раковски се явява въ истинското си лице на революционеръ, става краенъ и безогледенъ къмъ турския режимъ.

Отъ момента, когато Портата дала видъ, че се дезинтересира отъ българо-грѣцкия споръ, оставяйки Фенеръ да властвува безконтролно, както до тогава, надъ българския народъ, Раковски започва вече да говори открито за теглилата на българския народъ, за жестокоститѣ на турската властъ, като не пощадява и чорбаджиитѣ, които вървели рамо до рамо съ българскитѣ притѣснителни. „Народъ страдае въ всѣко отношение — пише „Д. Лебедъ“. — Познатия злоупотребления вмѣсту да ся изкоренятъ, тѣ ся отъ день на день йоще по-вѣчъ умножаватъ. Вънкашни управители съединени съ нѣкои си старата духа чорбачии, явно угнятватъ бѣднаго народа, съблачаючи го не милостиво; Сжщий убийства, сжщий грабежи и насилия често ся изпѣпватъ надъ безоръженаго народа кого уплаквания нигдѣ ся не слушатъ. (бр. 62, 24 декемврий 1861). Той почва да величае Гарибалди въ всѣки брой. „И Раковски съглежда въ Гарибалди единъ най-гениаленъ борець, една родственна душа“.¹⁾

Въ единъ такъвъ моментъ на отчаяние, Раковски отправя погледи на всички страни, за да срещне истински приятель на българитѣ и се спира на Михаилъ Обреновичъ, у когото вижда най-удобна личностъ, която може да подкрепи морално и материално едно движение за освобождение на българския народъ. Раковски се показва наклоненъ да възприеме идеята за балканска федерация при пълно равенство.

„Дунавски Лебедъ“, естествено, е трѣбвало да оправдае обещанието да бжде и „любословни и забавни“ вестникъ. Изнася интересни изследвания изъ нашето минало, дава

¹⁾ Шишмановъ: „Раковски като политикъ“, стр. 6.